

Димить стерня над синіми ярами...

Микола Вінграновський

Димить стерня над синіми ярами,
Ряхтить між кленами рожева далина —
І полином надихавшись сповна,
Встає зоря вечірня з полина...

Кого мені — в розхристаному полі?
Тут серце переборює думки,
Тут дні мої зливаються в роки,
Тут уливаються вони у колоски...
Кого мені?

Кого мені, глибокомудра земле?
Чи, може, поля? Ось мої поля...
Чи роду-племені? Тут рід мій, і сім'я,
І мир, і злагода... Собі ж не ворог я!
Кого мені?..

В моїй душі неспокій — день мій кожен,
Що ніч у ніч заснути він не може,
Передчуттями сизими тривоже,
Пришпорює неначебто коня...
Димить стерня...

1954